

PANTALONII.

Ionel nu poate dormi cu niciun chip. E atît de cald în după amiaza aceasta ! Şi mai ales în patul moale, lingă mamă-sa.

Dacă'ar lipsi «după mesele» depe faţa pămîntului, el ar fi cel mai fericit om. Nimeni nu i-ar mai aduce aminte de cel mai inverşunat duşman al său : somnul.

«Las'că dacă mă mai ia să dorm, cu dînsa, după masă, am să-i spun că mor», gîndeşte Ionel ameninţător. Ştie el ceva. E convins că nu s'ar îndura mama să-l lase în primejdia asta. Deocamdată n'are ce face. Sufere ca un adevărat martir. Fără somn, nu-i rost s'o şteargă din afurisitul de pat. Şi cum trebuie să-l aştepte fetiţa bălaie a vecinului ! Era prea ademenitor jocul pe care-l hotărîseră pentru după amiază : De-a bărbatul cu femeia.

Din grămada de planuri ce se îmbulzesc la poarta minţii, Ionel s'a agăţat de unul, pe care-l şi pune în executare :

Se prefacă adîncit într'un somn teribil. Ba cearcă să şi sforăe, ca tata. E sigur de reuşită, căci a mai văzut el aşa ceva la «Banda Veselă» dela cinematograful.

Dar... un gînd mai rău decît căldura i-a oprit subit sforăitul :

«Oare cîţi ani are Ileanuţa ?... De-ar da Dumnezeu şi Maica Domnului să aibă mai puţin decît mine măcar cu atîtica», caută el să-şi închipuie material cea mai microscopică unitate de timp. A înţeles că mama e mai mică decît tata ; aşa trebuie să fie şi el, mai mare decît Ileanuţa. Altfel nu se poate, nu i-ar da voie bunica. Nu spunea ea unor cucoane, la care se dusesese cu el, în vizită, că bărbatul trebuie să fie totdeauna mai mare decît femeia lui ?

A ajuns la capătul oricărei răbdări... Nu mai poate... Se 'ntoarce spre mamă-sa... «Doarme ! Ce bine-ar fi să plec...

încetîşor... uite-aşa)... O întregă strategie e în imaginația lui înfierbîntată de noua posibilitate a evadării. Nu îndrăznește totuși să se urnească fără voie. Tot e mai bine să se trezească ca dintr'un somn adînc.

— Mamă !... auzi ?... Așa un vis am visat !... Grozav !... Și m'am temut așa de tare !...

Nici un răspuns. Dar Ionel nu dă înapoi. Se 'ntinde și-și freacă ochii cu pumnii strînși, ca să nu se infecteze.

— Auzi mata, mamă ?.., Strașnic vis ! cască și oftează el din nou.

Insfirșit l-a auzit.

— Bine, Ionel, dar stai încă puțin să se odihnească și mama.

— Dacă nu mai pot ! Am dormit. Mata nu vezi ce casc ? Mă duc la joacă deacum, că-i tirziu.

Nu l-a putut reține. Intr'o clipă a ajuns la gard.

— Ilenuță !... Ilenuuuță !...

Imbujorată de zăpușeala după amiezei, cu o cămeșuică scurtă de tot, cu Pufi în brațe, Ilenuța aleargă, într'un suflet, la chemarea cunoscută.

— Da tu știi ceva ? o ia el imediat în primire.

— Da.

— Ce ?

— Am făcut bae lui Pufi. Îi era foarte cald și-i curgeau sudorile depe el, ca apa !

— 'Nda ! se minunează Ionel, gata să uite de vîrsta prietenei sale. Iși revine însă și intră direct în fondul chestiunii.

— Tu nu poți fi nevasta mea.

— Ș'apoi. Da de ce ?

— Cîți ani ai ?

— Da tu ? nu se lasă ea mai pre jos.

— Șase și jumătate. Da tu ?

— Nu știu. Mama știe.

Răspunsul îl liniștește oarecum : «Dacă nu știe, sigur că-i mai mică», reflectează el.

— De ce nu ți-a spus și ție mama ta ?

— Ba mi-a spus.

— Cînd ?

— Poimîne.

— Cît ți-a spus ?

— Opt luni și patru ani.

Pe Ionel l-au încurcat rău lunile. Socotind însă bine, a constatat că el este mai mare; poate fi deci bărbat fără nicio teamă.

+ * +

În fundul grădinii, Ionel și Ileanuța se joacă «de-a bărbatul cu femeia». Bărbatul face casă, iar soția gătește mîncare. I-a spus lui odată bunica că așa se cade: femeile să facă mîncare. Hainele albe ale lui Ionel nu se mai cunosc că-s albe. E plin de noroi din cap pînă 'n picioare. A frămîntat doar lut pentru casă. Ileanuța n'are ce murdări; și-a suflecat cămeșuța pînă sus de tot.

Totdeauna însă, cineva trebuie să se amestece în bunul trai al tinerilor. Iat-o în fața lor pe mama lui Ionel, soacra Ileanuței.

— Vai de mine, Ionel! Haine-s astea la tine?

Dar cînd își îndreaptă privirile spre noră, rămîne împietrită: goală-goluță!

— Lasă-ți cămeșa 'n jos și pleacă acasă! Fără pantaloni, să nu te mai prind pe-aici!

Luată pe neașteptate cu o astfel de muștrare, Ileanuța a scos un oftat lung și s'a așternut pe-un plîns de se cutremura pînă și nevinovata cămeșuță depe ea. Mama soacră se 'nduioșează. Regretînd tonul prea aspru, o ia cu binișorul.

— Nu mai plînge, fetișo, nu-i nimic acuma. Dacă vrei să mai vii la Ionel, trebuie să-ți îmbraci numaidecît pantalonașii; altfel nu-i frumos.

Biața Ileanuță! Multe-a mai pățit cu îmbrăcămintea asta netrebnică în toiu! căldurilor. Nu mai punea la socoteală bătaia ce-a mîncat-o acasă în fața dulapului cu rufe. Și apoi, era învățată să poarte pantaloni numai sărbătorile, cînd se ducea cu mamă-sa la biserică.

Nu-i putea suferi. Era cald și o curmau în toate părțile. Deaceia îi și lăsa prin toate buruienile.

— Ileanuță, iar n'ai pantalonii!

Azi așa, mîne așa, o mare frică punea stăpînire pe dînsa de îndată ce trecea în ograda lui Ionel. Cum zărea pe duduia, ducea repede minile la părțile unde știa că se găsesc pantalonii. Nenorocire!... Totdeauna constata că-i aruncase. Iși stringea atunci piciorușele, le îndesa virtos unul în altul, se făcea ghem și lacrimi mari îi brăzdau obrajii.

Dela o vreme, a deprins și jocul acesta. Așa este ea : ca să învețe cu temei un lucru, trebuie să-l simtă mai întâi ca joc. S'a învățat deci și cu purtatul pantalonilor.

Cu totul altfel se prezenta acum socoteala. O căuta ea pe duduia și, oriunde o găsea, i se posta maiestos înainte și-și ridică rochița pînă la git, în atitudinea celei mai perfecte dansatoare.

Ionel însă era tare nedumirit de ceva. Cum problemele ce și le puneau se cereau cu insistență rezolvite, în una din zile nu s'a putut stăpîni.

— Mamă, de ce numai Ileanuța să ridice rochița? Arată și mata pantalonii.

Un discret gest de încredințare a existenței lor. De data aceasta din partea mamei. Ea simte însă că ceva cald îi colorează ușor fața.

Se 'ntoarce repede și intră în casă, lăsînd pe Ionel îngîndurat. Nu căpătase nici un răspuns...

VASILE ALEXANDRESCU.
